

Kerstmis in de haven van Cadix

A. RUTGERS VAN DER LOEFF-BASENAU

(voor de oudste Kinderen)

Judy werd wakker met een vreemd gevoel. Het duurde even voordat ze wist waar-
door het kwam.

„We liggen stil, we liggen stil!” juichte ze opeens en zij gooide haar magere beentjes
over de rand van haar smalle scheepskooi.

Op haar blote voeten stond zij nog even doodstil, een beetje voorover gebogen als-
of zij naar iets luisterde. Zij kon
het bijna niet geloven, maar het
was waar! De „Elizabeth” lag stil.
Zij rolde niet en stampte niet,
zij wiegde zelfs niet op een zachte
deining, er kraakte nergens iets
in haar houten wanden, er ratel-
de geen ketting, er renden geen
vlugge voeten op dek.

Alleen de meeuwen schreeuwden.
Als donkere schaduwen vlogen ze
voorbij de patrijspoort van Judy's
hut. De vorige avond was de zee
nog ruw, de wind floot in het
want en zij had van haar vader
de patrijspoort moeten sluiten.
Vader had er niets van gezegd dat
ze dicht bij land waren. Vader
zei helemáál niets tegenwoordig.

Het was moeilijk met vader te leven sinds moeder dood was.

Judy had een smal, bleek gezichtje, het was niet gebruind zoals dat van de anderen
aan boord, ook al voer zij nu al ruim drie maanden aan boord van de „Elizabeth”.
Zij mocht van haar vader alleen onder geleide van hem of van de 1ste of 2de officier
aan dek komen, maar geen van de drie had ooit tijd voor haar. Daarom zat zij al-
tijd maar te lezen of haar lessen te leren aan de grote groene tafel in de kajuit,
onder het rek met alle glazen die voortdurend zachtjes rinkelden. Vader had wél
tijd haar lessen te overhoren en hij was er verschrikkelijk streng mee, veel strenger
dan de schooljuffrouw thuis in Newcastle, Maine.

Judy mocht nooit met de matrozen spreken, Judy mocht nooit in het vooronder
komen, Judy mocht nooit in een van de masten klimmen, terwijl thuis in het bos
achter het grote weiland toch geen boom haar hoog genoeg was geweest. En toen

had vader altijd alles goed gevonden, wanneer hij thuis was tussen zijn zeereizen in. Het leven was eigenlijk verschrikkelijk prettig geweest, totdat die dag was gekomen waarop Kapitein Bradley had aangekondigd dat hij op de volgende reis zijn vrouw wilde meenemen. Hij kon niet zo lang buiten haar. Dat kon Judy zich wel voorstellen, maar als vader moeder meenam, moest zij het immers zonder moeder stellen? En moeder, haar mooie, zachte moeder aan boord van dat grote houten zeilschip, op de woeste zee, maanden lang tussen de werelddelen zwerfend, in storm en nacht en ontij, dat kon zij zich niet voorstellen.

„Het is niks voor moeder”, had Judy, die toen nog maar acht was, tegen haar vader gezegd. Zijn kleine blauwe ogen hadden haar alleen maar even aangekeken en alle rimpels van zijn bruin gezicht hadden een beetje vreemd getrokken.

„Je moet het goedvinden, Judy”, had hij gezegd. „Ik kan niet meer zo lang zonder haar. Dat kunnen kleine meisjes niet begrijpen”.

Judy was geschrokken van de pijn in zijn gezicht. Het zou dus wel nodig zijn.

„Bovendien”, had Vader gezegd, „jij bent nu langzamerhand zo'n groot meisje geworden dat je het ook wel eens zonder moeder kunt stellen. Tante Adeline en oom Howard zullen het je op hun farm heel goed geven en je kunt de afstand naar school nog best lopen, zodat je niet óók nog van school hoeft veranderen”.

Toen waren er zes maanden voorbij gegaan; Judy was inmiddels negen jaar geworden, er waren drie kalveren geboren en zij was op partij gevraagd bij Susy Hotchkiss en tante Adeline had haar daarvoor de mooiste jurk cadeau gegeven die zij ooit had gehad. En witte jurk was het, met kantjes en borduursels en volannetjes, en als je hem aan had, was het net alsof je een vlinder was die wilde dansen. Toen was er op een dag het bericht gekomen dat de „Elizabeth” de thuishaven weer zou binnenvallen. Judy verheugde zich zo verschrikkelijk, dat haar hart er pijn van deed, en tante Adeline vond het goed dat zij voor vaders en moeders thuiskomst haar mooie witte jurk zou aantrekken, omdat het nóg feestelijker was dan de partij van Susy Hotchkiss, ook al was die tien jaar geworden.

En toen — nee, hoe minder zij er aan teruggedacht hoe beter, want zij had het gevoel dat er een lange, lange tijd was geweest dat de hele wereld zwart was geworden met geen enkel gaatje voor een beetje licht er in. Vader was thuis gekomen zonder moeder. Moeder had de zee niet goed kunnen verdragen, zij was ziek geworden en gestorven. Ergens in het blauwe water tussen de eilanden van de Indische archipel hadden ze haar in een stuk zeildoek gewikkeld en het graf van een zeeman gegeven.

„In het water, vader?” had Judy geschrokken gevraagd.

Hij had haar weer aangekeken met een gezicht dat nog veel pijnlijker was vertrokken dan toen hij haar had gezegd dat hij moeder mee op reis zou nemen omdat hij niet meer zo lang buiten haar kon. En hij had niets gezegd. Sinds die verschrikkelijke dag van zijn thuiskomst, alléén aan boord van de „Elizabeth”, had hij bijna nooit meer iets gezegd, in elk geval nooit meer dingen die niet echt nodig waren. Hij kon wel zeggen: „Judy, nu ga jij met me mee op reis”. En: „Judy, eet je bord leeg”. „Judy, kom hier”. „Judy, wanneer won generaal Lee de veldslag bij...?” En „Judy, die som is fout”.

Eergisteren nog had zij een som fout gemaakt. Er waren twee maaiers die samen een veld moesten maaien en de een werkte twee maal zo hard als de ander. Na drie uur was er nog een derde maaier bij gekomen om te helpen en die werkte weer twee maal zo hard als de een. In hoeveel tijd...? Natuurlijk had ze 'm fout. Zij

had zo'n verschrikkelijk heimwee naar het weiland thuis gekregen, ze had gedacht aan de boterbloemen en aan de witte madeliefjes, en aan de was die er elke Maandag op werd uitgespreid en zo lekker rook. En toen ze goed aan het huilen was van heimwee en verlangen naar huis, dacht zij ook nog aan de schommel en aan bloeiende seringgen tegen de wit geschilderde voordeur van hun oude huis en aan het witte houten kerktorentje op de heuvel boven de zee. En toen — ja het was misschien een zonde om er aan te denken, maar zij had opeens aan haar nieuwe witte jurk gedacht en hoewel zij helemaal geen ijdel meisje was, haatte zij plotseling haar dikke, prikkerige sloop, en zij haatte haar duffelse jekker, stijf en donkerblauw, die zij altijd helemaal tot boven aan toe moest dichtknopen als zij even aan dek kwam. En het had niets, helemaal niets geholpen dat zij zich had voorgehouden dat thuis in Newcastle helemaal geen seringgen bloeiden op 't ogenblik en dat de duisternis al vroeg op de middag inviel, veel eerder dan waar zij nu waren, en dat het er waarschijnlijk stormde en regende of sneeuwde en dat er ook nergens groen grasland was dat nodig gemaaid moest worden door drie mannen en dat dus die hele huilbui om die som aanstellerij en onzin was.

„Die som is fout”, zei vader die avond. „En wat zijn dat voor vlekken op je schrift? Je moet die bladzij overschrijven. Je moet netjes leren werken, anders kun je van de zomer je examen voor de volgende klas niet doen”.

Dat waren een heleboel woorden in vaders mond. Zij had hem aangekeken en opeens had zij geweten waarvoor hij bang was. Als zij zou zakken, zou zij misschien niet meer mee mogen op de volgende reis. Dan moest hij weer alleen varen.

„Maar wat hééft hij aan me?” dacht zij opstandig. „Hij heeft bijna nooit tijd voor me. Ik wil zakken en dan kan ik weer thuis blijven”.

En toen had zij die som overgemaakt, zij had op haar lippen gebeten en hij was goed geworden. Maar ik wil tóch zakken, had zij gedacht, ik haat mijn dikke trui en m'n jekker en de zee en alle harde wind en het schip waarop mijn moeder is doodgegaan.

Dat laatste was eigenlijk de hoofdzaak, hoewel zij probeerde er zo weinig mogelijk aan te denken. Vroeger was zij trots geweest op de „Elizabeth”.

„Mijn vader is kapitein op de mooiste zeilbark van de hele Maine-kust”, had zij altijd gezegd. De grote mensen zeiden het immers zelf.

Maar nu was zij bang voor het schip geworden, niet om het donderend geklapper van de zeilen, niet om het fluitend gieren van de wind in het tuig, maar om het eeuwige kraken van de wanden en binten, om het geheimzinnig geknaag van de ratten in de nacht, om het slingeren en stampen dat haar moeder niet had kunnen verdragen. En misschien ook om het akelige, maffe, ingeblikte voedsel, de harde scheepsbeschuit, het zoute spek...

Misschien, misschien, als dit werkelijk een haven was waarin ze lagen, als zij zich niet tóch vergiste... misschien konden ze dan wel verse vruchten kopen en groenten. Misschien mooie, glimmende rode appels, want het zou morgen Kerstmis zijn. Het stond op de kalender, ook al wilde vader er niets aan doen. Vader wilde nooit meer iets vieren. Zelfs zijn eigen verjaardag niet. En de das die zij toen voor hem gebreid had, had hij weggestopt in een la.

Judy's gezichtje was niet alleen mager en bleek, maar het was ook een beetje bitter. Zij had voor een klein meisje, eenzaam tussen al die mannen aan boord, geen vrolijk, gemakkelijk leven. Alleen Ellis — Ellis, de timmerman, was haar enige troost.

Hij was oud en zijn benen waren krom en zijn ogen traanden, maar in zijn werkplaats op het middendek kon zij soms uren lang op een krukje zitten en het gezellig hebben. Het rook er lekker naar teer en verse houtkrullen, naar verf en vernis. Hij zei dat ze hem deed denken aan zijn kleindochtertje op de wal, en soms kneep hij haar in haar wang en dan voelde zij zich helemaal warm worden. Vader kneep nooit meer in haar wang. Het enige wat vader nog wel eens deed, dat was haar hand vasthouden 's avonds, wanneer zij in bed lag en eigenlijk wel wilde slapen. Dan zat hij maar op de rand van haar kooi, een beetje gebogen en zwijgend en hield haar hand vast. Zij wist bijna zeker dat hij aan moeder dacht. Maar hij sprak nooit over haar. Nooit één woord. Het was alsof vader had vergeten dat een mens zijn tong had gekregen om te spreken.

„Het verdriet vreet de kapitein z'n hart weg”, had zij de zeilmaker tegen Ellis horen zeggen. En Ellis had geknikt, maar niets geantwoord.

Wat kun je gek veel denken in een paar minuten, dacht Judy, terwijl zij in haar kleren schoot. Maar zij dacht er *niet* aan haar gezicht en handen te wassen in haar kleine tinnen waskom, voordat zij naar dek rende om te zien waar ze waren.

En toen – *toen zag zij het!* Zó overweldigd werd zij door de verblindende witheid van die vreemde, grote stad daar op de rotsen dat zij zich sprakeloos voelde worden. Stil sloop zij naar haar vader die aan de reling stond te kijken en voorzichtig schoof zij haar kleine hand in de zijne.

Samen stonden ze zwijgend te kijken naar die stad die Cadiz heette, maar dat hoorde Judy pas later van Ellis. Ze keken naar de hoge witte muur die rond om de stad was gebouwd en die de zee tegenhield, ze keken naar de witte torens en minaretten die omhoog rezen, naar de wirwar van huizen, hoger en hoger op de rotsen gebouwd, en alles leek stralend wit in het licht van de zon, onder een helder blauwe hemel. Het leek een droomstad waarin iedereen sliep en die door een uitgestoken hand tot ver in zee werd gehouden, met de wijde haven in een windstille kom tussen veilige muren. Na al deze maanden van ruw weer op zee lag deze stralend lichte stad hier als een symbool van rust en veiligheid in een voor Judy veel te dreigende en kolossale wereld. Het was alsof deze stille haven haar pijnlijk kloppend hart in watten pakte en tot rust bracht. De „Elizabeth” kraakte en kreunde niet, er was geen gebonk van hout en ijzer te horen, geen geklapper van canvas en touw, niets van al dat onophoudelijk en veelsoortig rumoer van een oude barkas die door de wereldzeeën zijn smalle weg zoekt.

Judy's vermoeide kleine geest en verlangende ogen zagen in Cadiz een visioen van puur licht en heerlijkheid, een soort voorportaal van de hemel met muren en straten van goud en edelstenen. Dit is mijn kerstcadeau, dacht zij, ik hoef niets anders meer te hebben, *dit is mijn kerstcadeau.*

„Zó ongeveer ziet het er misschien bij moeder uit,” zei ze met een heel schuw stemmetje naar omhoog. Maar toen liet vader haar hand los en ze stond alleen.

Later op de dag kwamen er onder rode zeilen kleine bootjes aangevaren die sinaas-appels en grapefruits en ananassen verkochten. En gelukkig ook rode appelen. Ellis kocht een hele zak vol rode appelen voor haar.

„En vanavond kom je een beetje Kerstavond vieren in mijn werkplaats”, zei hij zacht, terwijl hij zijn grijze krullenkop krabde.

Judy verliet de hele dag de reling niet. Niets kon haar visioen van die morgen bederven. Niet het langzaam wegstervend licht, niet de wetenschap dat de eigen

matrozen van de „Elizabeth” door grauwe bochtige straatjes gingen slieren en hun zuur verdiende geld gingen kapot maken op een manier waar de oude Ellis zijn hoofd over schudde. Ook Ellis trachtte haar droom te verstoren:

„Cadiz is een oude zondige stad, Judy. Héél oud. Koning Salomo kwam hier al handeldrijven om ivoeren en gouden geschenken te kopen voor zijn zevenhonderd vrouwen. En Hannibal is hier ook geweest – hij heeft hier al zijn mannen en zijn olifanten bijeengebracht voordat hij de Alpen overstak en tegen Rome optrok. En de Romeinen zelf – die hebben hier een muur gebouwd. De Romeinen waren knap in het muren bouwen. Ik weet niet hoé veel ze er wel hebben gebouwd, óveral in de wereld. Hier in Cadiz leefden ze graag, ze hielden van weelde en zonde en van veel te lekker eten. En omdat het hier zo dwaas en zondig toegang, heeft de Heer toen de hele stad vernietigd. De Moren zijn gekomen en hebben alles platgebrand en geplunderd. En de Moren hebben die witte heidense toren gebouwd die je daar ziet en ze hebben geprobeerd alle Christenen te verjagen. O, er is machtig veel gebeurd in deze oude stad en op de voorportalen der hemelen lijkt ze helemaal niet. Geloof dát maar van je oude Ellis. Ik zal je wat vertellen”, en hij deed alsof het iets erg bijzonders was dat hij zelf had uitgevonden, „het klimaat heeft een grote invloed op mensen en kinderen en té veel zon en warmte is even kwaad voor ze als te veel mist en kou”.

Kon er dan ooit ergens in de wereld te veel zon zijn, vroeg Judy zich af, terwijl Ellis hoorbaar aan zijn oude pijp zoog. Zonder zon zou die mooie stad niet zo wit kunnen schitteren onder de blauwe hemel en zonder zon konden al die torens niet zo glinsteren. Was het dan slecht om warm te zijn en pret te maken en zo nu en dan eens erg lekker te eten?

Judy zuchtte. Het zou Kerstavond zijn en er zou helemaal niets bijzonders gebeuren. Nooit, nooit, nooit in haar leven zou ze meer feest mogen vieren en blij kunnen zijn. „Vader wil niets!” zei ze opeens tegen Ellis. Ellis wist het wel, maar Judy had er nog nooit met hem over gesproken. „Vroeger met moeder waren er zo veel prettige dingen en nu is er helemaal niets leuks meer”.

De oude Ellis fronste zijn zware wenkbrauwen.

„Je vader is een arme, arme man, Judy”, zei hij een beetje streng. „Je moest hem helpen”. Maar toen voegde hij er vriendelijker achter aan: „Je helpt hem al door hier aan boord te zijn”.

Judy zweeg. Zij schaamde zich en zij wist waarom; zij was blij toen Ellis zijn pijp tegen de reling ging uitkloppen. Toen hij terugkwam, was zij verdwenen.

Het lichtende visioen van de witte stad had in Judy iets losgemaakt. Zij had het gevoel dat er iets met haar gebeurd was, dat zij stukken ouder was geworden en iets had beleefd wat de andere kinderen thuis nooit zouden beleven – iets dat groter en lichter en mooier was *juist* na al die donkere moeilijke maanden op zee. Het gaf haar een intens warm, blij en veilig gevoel dat zo iets mogelijk was en zij wist dat niemand dit haar kon afnemen, zelfs vader niet, die haar alleen liet staan. Duidelijker dan op het ogenblik dat hij wegliep, eenzaam en met gebogen hoofd, voelde zij dat zij nu groter was dan „alleen maar een kind”. Maar wat moest zij doen?

En nu zei Ellis dat zij haar vader moest helpen, want dat hij een arme, arme man was. Maar om haar vader te helpen was zij toch nog te klein. Zij kon alleen maar bij hem blijven. En toen schoot er met een akelig soort pijn iets door haar heen:

ik moet mijn best doen niet te zakken voor de volgende klas. Als ik slaag, kan ik aan boord blijven.

Zij rende naar beneden, naar haar hut en gooide zich op haar kooi. Zij stootte haar schenen, maar zij voelde het niet. Zij beet in haar kussen en stompte tegen de houten wand onder de patrijspoort. Blijven varen, dat betekende: weg weilanden met madeliefjes en boterbloemen, weg schommel en seringenstruiken en witte was op groen gras, weg alle veilige vriendelijkheid van een leven THUIS.

Maar op zee was ook een soort veiligheid, een ander soort veiligheid: de met groen laken overtrokken tafel in de kajuit, de werkplaats van Ellis, zelfs vaders hand wanneer zij 's avonds in bed lag – en nu dit laatste, dit grote, nieuw ontdekte: dat zij nu wist dat er zulke heerlijke dingen bestonden als die witte stad die Cadiz heette.

„Misschien ziet het voorportaal van de hemel er tóch wel zo uit”, fluisterde zij op eens. „Ellis weet ook niet alles, al verbeeldt hij zich wel veel”.

Die avond – het was immers Kerstavond – had de oude Ellis het een beetje feestelijk gemaakt in zijn werkplaats. Hij had groene slingers opgehangen en een schaal rode appels op tafel gezet met kaarsjes er omheen. En hij had een fluitje, dat hij voor haar had gesneden, in een mooi papiertje gepakt en naast de schaal gelegd. Daarna was hij gaan zitten wachten. Maar het duurde lang eer Judy kwam.

Eindelijk ging Ellis kijken. Op kousevoeten liep hij over de dekplanken en voordat hij het trapje af wilde gaan, keek hij door de glazen koekoek boven de kajuitstafel.

En toen zag hij iets waar hij lang naar bleef staan kijken, ook al schaamde hij zich een beetje. Hij zag voor de kale tafel met niets feestelijks er op de kapitein zitten met Judy naast zich, zij hield zijn hand vast en zij aaide hem met haar andere hand over zijn donkerblauwe lakense mouw. De kapitein huilde en dat had Ellis hem nog nooit zien doen, ook niet op de dag dat hij zijn vrouw een graf in de golven had gegeven. Judy veegde voorzichtig zijn gezicht af met een grote witte zakdoek en zij zag er naar uit dat zij van plan was hem nooit in de steek te laten.

„Dat is goed zo”, fluisterde de oude Ellis tegen zichzelf. „Dat is best zo. Beter dan dat ze bij de timmerman haar toevlucht komt zoeken en als een klein kind haar pakje komt halen”.

Hij sloop terug op zijn oude kromme benen en nadat hij de groene slingers had weggehaald, at hij in eenzaamheid een rode appel op, maar hij was helemaal niet treurig. „Het is een beste Kerstavond”, zei hij tegen zichzelf. „Judy heeft er eindelijk iets van begrepen. De kapitein zal een goeie dochter aan 'r krijgen. En de hemel houde haar langer in leven dan haar moeder. Amen”. En toen ging de oude Ellis met een tevreden gevoel naar kooi.

De volgende morgen las tot aller verbazing kapitein Bradley aan zijn mannen het Kerstevangelie voor, net als vorige jaren. Niemand had het verwacht, want iedereen wist hoe somber en ongelovig de kapitein was geworden na de dood van zijn vrouw. Geen Zondagsdienst had hij meer gehouden sindsdien en nu opeens deze Kerstwijding. Bovendien liet hij tabak uitdelen.

De oude scheepstimmerman zat er bij met een gezicht alsof hij van niets wist, en kleine Judy zat fier op de voorste rij, tussen de eerste en tweede officier en keek haar vader onafgebroken aan. En maar héél even dacht zij aan haar witte jurk en aan de kerstboom thuis waar op deze dag vrolijke kinderen omheen zouden dansen. Toen haar vader kwam bij: „Vreest niet, want ziet, ik verkondig U grote blijdschap die al den volke wezen zal” hoorde zij hem de woorden heel langzaam en duidelijk zeggen. „Vreest niet, want ziet, ik verkondig U grote blijdschap...” Haar vader was bang geweest en hij had de blijdschap gemist, net als zij – dat wist zij sinds gisterenavond. „Vreest niet!” Nee, zij zou geen donkere maanden op zee meer vrezen sinds zij het lichtende Cadiz had gezien en vader zou misschien ook niet meer bang zijn voor de eenzaamheid, nu hij wist dat zij bij hem zou blijven.

Die avond lichtte de „Elizabeth” het anker. De zeilen werden gezet juist toen de grote vuurtoren van San Sebastian zijn licht begon uit te stralen en de vele vaartuigen in de haven hun rode en groene boordlantaarns hadden opgehangen. Terwijl de „Elizabeth” de open oceaan opvoer, zag Judy de vrolijke lichtjes van Cadiz in de schemering hangen als donkere, rijpe vruchten. Maar het visioen vol hemels licht zou voor altijd in haar blijven leven.

